meeste päevad linnades ja maal; viimaks õige sagedased olid töötatööliste koosolekud ja nende kongressid, kus n. n. töötute juhid vähem algatust osutasid tööpuuduse küsimuste asjalikes arutlusis kui Eesti riigi mahategemises ja mässule hässitamises; sellise käitumise eest saadeti mõned neist juhtidest välja kaitsepiirkonnast, teisal karistati kohtulikult (Tartus).

Kokku võttes peame veel kord toonitama, et 1932. a. oli sündmusterikkamaid Eesti omariikluse kestes. Nimetades seda aastat majanduslike raskustega võitlemise aastaks, ei saaks teda ometi nimetada erilise puuduse ja viletsuste aastaks, sest vaatamata maailma majanduskriisist sõltuvale (olenevale) tööpuuduse kasvamisele ka meil, on riik, omavalitsused ja seltskond jõudu mööda osutanud abivalmis olekut puudustkannatajaile ja riigikassa on võrdlemisi helde olnud summade andmises hädaabitööde korraldamiseks. See abivalmis olek ja eestlase kainus on olnudki peamisteks põhjusteks, miks mitmesugustel riigivastastel hässitajail pole olnud suuremat edu. Riigikorra arenguloo seisukohalt võiks teda nimetada mõnes suhtes koguni pöördeaastaks, vähemalt elavate pöördepüüete aastaks, sest kuigi Põhiseaduse esimene muutmiskava rahva poolt heaks ei kiidetud, algatati ta uuesti ning palju agaramalt ja korraga mitmelt poolt. Tegelikult toimuski suur uuendus meie parlamentaarse valitsemise praktikas: Riigikogu andis vabatahtlikult riigivanemale suure voli dekreete anda, milline õigus sisuliselt sarnaneb presidendi dekreediõigusega. Kas see dekreediõigus osutub tulevase presidendi õiguste üheks eelkäijaks, või näitab ta, et ka ilma presidendita võib samu tagajärgi saavutada — muidugi ainult erakondade kokkuleppel —, seda näeme vististi järgmisel aastal. Igatahes on nende volituste andmisega tunnustatud, et raskustega võitlemiseks on möödapäästamatu valitsusvõimu tugevndamine.

Eesti kroonika 1932 , lk. 35